

FARNÍ MĚSÍČNÍK

14. 9. 2008

Povýšení
svatého kříže

Číslo: 10

Ročník: 13

www.farnostbrumov.ic.cz

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava
Brumov - Bylnice • Sv. Štěpán • Sidonie

**Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám,
dává mi prodlévat na svěžích pastvinách,
vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout.**

Žalm 23,1

Začali jsme nový školní rok. Neseme si ještě v paměti celé množství různých pěkných zážitků z prázdnin či dovolené. Tolik setkání s lidmi, nová přátelství, nové známosti. Tolik nezapomenutelných výjevů přírody: moře, hory, řeky, pláže, pěkné stavby, úžasná místa. Konečně jsme si našli chvíli pro sebe a pro rodinu. Možná, že se nám podařilo vyskočit z běžných, často monotónních kolejí života. Ale je to zase tady ... škola, práce, povinnosti. Do toho se nám moc nechce. Ale právě tady na nás čeká Hospodin. On s tebou počítá na tomto místě, kde právě jsi, a pokud Mu dovolíš, aby byl pastýřem tvého života, nikdy se už ničeho nemusíš bát. Pokud uděláš krok do tmy a začneš Mu víc důvěřovat, najednou pocítíš, že On je s tebou, že On tě vede a každý nový den může být barevný, plný radosti a pokoje; protože On tě povede na svěží pastviny své dobroty a něžnosti, nechá tě odpočívat na svém srdci. Takovou zkušenost měl člověk, který napsal Žalm 23. Tu zkušenost můžeš mít i ty. Možná už teď prožíváš nejistotu, jak zvládneš to nebo ono... Žalmista ti napovídá:

**I kdybych šel temnotou rokle,
nezaleknu se zla, vždyť Ty jsi se mnou.**

S modlitbou a pozhnáním pro celý školní rok.
P. Karel, MIC

Svědomy je vnitřní hlas, který nás upozorňuje, že se někdo dívá. H.L. Mencken

Kalendář		14. září - 12. října 2008				
Neděle	Pondělí	Úterý	Středa	Čtvrtek	Pátek	Sobota
14. <small>Povýšení svatého kříže 24. neděle v mezidobí</small>	15. Panna Maria Bolestná	16. <small>sv. Ludmila</small>	17. <small>sv. Kornélius a Cyprián</small>	18. <small>sv. Josef Kupertinský</small>	19. <small>sv. Januáriuš</small>	20. <small>sv. Ondřej, Pavel a druhové</small>
21. <small>sv. Matouš 25. neděle v mezidobí</small>	22. <small>sv. Mořic a druhové</small>	23. <small>sv. Pius z Pietrelciny</small>	24. <small>sv. Gerard</small>	25. <small>sv. Kleofáš</small>	26. <small>sv. Kosma a Damián</small>	27. <small>sv. Vincenc z Paula</small>
28. <small>sv. Václav 26. neděle v mezidobí</small>	29. <small>sv. Michael, Gabriel a Rafael</small>	30. <small>sv. Jeroným</small>	1. <small>sv. Terezie od Dítěte Ježíše</small>	2. <small>sv. andělé strážní</small>	3. <small>sv. Maxmilián</small>	4. <small>sv. František z Assisi</small>
5. <small>27. neděle v mezidobí</small>	6. <small>sv. Bruno</small>	7. <small>sv. Panna Maria Růžencová</small>	8. <small>sv. Simeon</small>	9. <small>sv. Dionýsius a druhové</small>	10. <small>sv. Paulin</small>	11. <small>sv. German</small>
12. <small>28. neděle v mezidobí</small>						

Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží

Ř 8,14

Synem nebo dcerou Boží se nestáváme tím, že se staneme členy nějaké církve, nýbrž tak, že se necháme vést Duchem svatým. Právě náboženství záleží v tom, že plníme Kristova slova ne proto, abychom si zasloužili Boží milost, ale právě proto, že jsme nezaslouženě obdrželi dar Boží lásky. Kristus však nepodmiňuje spasení člověka pouhým vyznáním, ale vírou, která se projevuje konkrétními činy. Od následovníků Pána Ježíše se opravdu očekávají činy, ne jen slova. K tomu nás totiž vede Duch svatý. a činy vytvářejí povahu. Synové a dcery Boží - to nejsou ti, kdo občas dovolí Duchu svatému, aby se dotkl jejich srdce nebo se tu a tam podřídí jeho moci, ale ti, kdo se nechají trvale vést Božím duchem. Chceš se stát Kristovým následovníkem, ale nevíš, jak začít? V Božím slově je životodárná moc. Přijmeš-li toto slovo s vírou, dá ti sílu, abys mohl podle něj žít.

Člověk si v těžkostech někdy neví rady a snaží se řešit situaci sám. A někdy se přirozeně rozhoduje špatně. Kdo však prosí o vedení Duchem Božím, tomu Pán

ukazuje správnou cestu.

Ano, tvůj Stvořitel ti slibuje: „Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, kterou půjdeš. Budu ti radit, spočine na tobě mé oko.“ (Ž 32,8)

Z knihy On je

Kříž je slávou a vyvýšením Kristovým

Slavíme svátek kříže, který zahnal naše temnoty a vrátil nám světlo. Slavíme svátek kříže a spolu s Ukřižovaným se nám dostává povýšení, takže pod námi zůstává země s našimi hříchy a získáváme nebe. Tolik toho má v moci kříž, a kdo má kříž, má poklad. A právem jsem nazval pokladem to, co je ze všech dobrých věcí vsutku a vpravdě nejkrásnější, neboť v kříži a skrze něj byla obnovena naše spása, na něm veškerá naše spása spočívá. Bez kříže by totiž nebyl ukřižovaný Kristus, bez kříže by nebyl Život přibitý na dřevo. A kdyby život nebyl přibitý na kříž, nevytryskly by z Kristova boku prameny nesmrtnosti, krev a voda, smíření světa, a dlužní úpis hříchu by nebyl zničen, nebyli bychom propuštěni na svobodu, neokoušeli bychom z ovoce stromu života, neotevřel by se nám ráj. Bez kříže by nebyla přemožena smrt, peklo by nebylo připraveno o moc nad námi.

Nuže, veliký a vzácný je kříž. Je veliký, protože veliké je množství dobra, které způsobil, tím větší, čím více dobra přísluší Kristovým divům a jeho utrpení; a je vzácný, protože je znamením umučení Božího Syna i znamením jeho vítězství: je znamením smrti, kterou na sebe na kříži za nás dobrovolně vzal, a znamením vítězství, neboť jím byl sražen ďábel a přemožena smrt, brány pekelné byly vyvráceny a celému světu byla přinesena spása.

Tento kříž sluje také Kristovou slávou a Kristovým povýšením. On je ten vy-toužený kalich a dovršení všech utrpení, která pro nás Kristus vytrpěl. Že kříž skutečně je slávou Kristovou, to slyšíme z jeho vlastních úst: *Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm; ano, hned ho oslaví. (Jan 13,31)* A také: *Oslav mě, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe dříve, než byl svět. (Jan 17,5)* A jinde: *Oslav své jméno. A ozval se hlas z nebe: Oslavil jsem a ještě oslavím. (Jan 12,28)* Naznačoval tím slávu, která vzešla pak z kříže.

A že je kříž také Kristovým vyvýšením, to opět potvrzují jeho vlastní slova: *Až budu vyvýšen, potáhnu všechny k sobě. (Jan 12,32)* Vidíš tedy, že slávou a vyvýšením Kristovým je kříž.

Z promluv sv. Ondřeje Krétského

Naše farnost dnes

Z farních matrik - červenec - srpen 2008

Pokřtěni byli: Eliška Štěpánka Hejmaličková
Tereza Kozubíková
Gabriela Kozáčková
Ondřej Polách
Marie Bartošková
David Novák
Matěj Ptáček

Sezdáni byli:

Hana Bartošáková (Praha) a Jiří Jílek (Praha)
Eva Kolínková (Bylnice) a Václav Strnka (Brumov)
Kateřina Holbová (Brumov) a Zdeněk Pind'ák
(Štítná nad Vláří)

Pohřbeni byli: Marie Divošová (1931)
Josef Kříž (1932)
Františka Hudečková (1938)
Karel Dorňák (1933)
Jiřina Macková (1927)
Roman Macků (1965)
František Kostka (1939)
Josef Beňo (1949)

Svatý Václav

**Divoký úder pohanův ani zášť heretiků,
Zrada a učenost, úsilí politiků,
Ani ti, kteří na prahu slavnostním,
kde visí to tělo zavražděné,
Pobrali královské klenoty napospas pohozené,
Ani ten národ, jenž osířel, jenž na něj
zapomíná dnes,
Nejsou s to odtrhnout Václava od brány
do nebes,
Odtrhnout od církve a od vrat do ráje,
za nimiž čeká Bůh,
Pevnou pěst knížecí, jež za sám střed sevřela
kruh.
Rameno mučedníka, tak pevně do brány
vrostlé, ruka, na které visí tělo,
Ukaž tu bránu stádcí, neboť se rozprechlo,
neboť by zahynout mělo.
Jedni koupili zlatem, druzí dobyli železem,
Jedněm připadla dědictvím,
druhým zas věnem jejich zem.
Však Čechy pily svého panovníka;
každícké pole pro osev,
Každou píď půdy skropila jeho krev,
Veškeré srdce přijalo knížecí barvu nehynoucí
krve,
Po sklizni jednoho dne, po robotě hodiny prvé
Vyrůstá na štítu Evropy a svědčí znovu pro
náš věk,**

**Kde je střed Evropy, kde prameny jejich řek,
 Vyrůstá znova, zas září, zas žije, zase
 vzkvétá
 vítězněji,
 Svědčí navěky nová a svěží ve věcech,
 které se dějí,
 Ta skvrna Václavovy krve na závěji.
 Drž pevně, Čechu zarytý! Nepusť se kruhu,
 Václave!
 Pros v nebi neodbytně za ty žitné lány
 houpavé,
 Za náhlá srázná údolíčka, spící velké
 rybníky
 tam v nich,
 Za Čechy čekající prostřed pohraničních
 hvozdů
 svých.
 Za muže ohnivé i šibalské, za statné ženy
 modrooké,
 Za ploché moře obilí, tak nesmírné, tak
 přeširoké,
 Všechno je rovné zde, jen na obzoru vidíš
 zvonici
 jak cibulový květ,
 A proti černé čáře borovic u tůňky
 hospůdku,
 tři čtyři domky, možná pět;
 Tam křížem dřevěným se cesta počíná,**

**až k Bohu vede stužka její,
 A teskné jabluňky, vždy nevyšlovně dvě
 a dvě,
 ji provázejí...**

**Paul Claudel,
 přeložil Ivan Slavík**

ROK BIBLE

Sedm pravidel k pochopení Písma - T. Longman

Páté pravidlo

Čti s ohledem na gramatickou stránku a stavbu pasáže

Stručně řečeno: Náš text je nutno číst pozorně a všimát si každého detailu.

Hledej tedy spojky, časy u sloves, výrazy popisující podstatná jména, a podobně. Spojovací výrazy (jako ale, a, proto), objasňují například čtenáři logické vztahy mezi jednotlivými slovy. Pamatujme však na to, že smysl textu není vyjádřen v izolovaných slovech, ale v kontextu, zvláště ve větých celcích.

Vezměme si například textu 131. žalmu a pozorujme, jak v něm spojky, slovesný čas, přídavná jména a ostatní prvky ovlivňují vztahy mezi slovy a větami.

Náš příklad je vzat z básně, která používá zvláštní strukturu - paralelismus - v níž je jakoby v ozvěně jedna věta ohlasem jiné.

Výrok obsažený v prvním řádku je rozveden na následujících souvisejících řádcích. Při čtení biblické poezie si budeme všimát, jak paralelismus ovlivňuje význam textu.

Paralelní struktura (týkající se významu slov i gramatických kategorií) spojuje první tři řádky prvního verše našeho žalmu v jeden celek :

Nemám, Hospodine, domýšlivé srdce
 ani povýšený pohled.

Neženu se za velkými věcmi,
 za divy, jež nevystihnu.

Pozorné vnímání paralelního vztahu uvnitř tří prvních řádků ukazuje na to, že David se distancuje od pýchy ve třech oblastech: v jádru jeho osobnosti (srdce), jeho vnějších postojích (oči) a jeho skutečích.

Ono „ale“, kterým začíná verš 2., ukazuje na silný kontrast mezi pýchou popsanou v prvním verši a postoji vyjádřenými ve druhém.

Ale chovám se klidně a tiše.

Jako odstavené dítě u své matky,
 jako odstavené dítě je ve mně má duše.

Anglický překlad hebrejských sloves („utišil“ a „uklidnil“) naznačuje, že tato důvěra je zakořeněna v minulosti a pokračuje i v přítomnosti (angličtina totiž zde může užít tzv. čas před-přítomný, popisující děj, který někdy začal a stále ještě pokračuje - pozn. překl.).

Autor pak dále v popisu svého současného rozpoložení užije slovo „jako“.

Všimněte si, že David nepoužívá pro dítě jen obecný výraz, ale mluví o dítěti odstaveném.

Když se zamyslíme nad užitým výrazem, můžeme vidět ono dítě, které dostalo od maminky dostatek mléka a nemá nedostatek, velmi spokojeně spočívá na jejím klíně. Už se nechápe zdroje své obživy, ale klidně odpočívá v matčině náruči.

V závěrečném verši žalmu je užit imperativ, který má vysvětlit, jak aplikovat pravdy představené v prvních dvou verších:

Čekej, Izraeli, na Hospodina,
 nyní i navěky.

Většina čtenářů přístup k hebrejskému textu Nového či řeckému originálu Starého Zákona nemá. Seriální gramatický a syntaktický rozbor však nutně musí vycházet z původních jazyků. Z toho důvodu je velkou pomocí mít po ruce více překladů, pro vážnější studium pak ty více doslovné (v angličtině např. NASB). Nejlepší přiblížení se originálům nám zprostředkuje porovnání různých vydání Bible. Pro dobrý vhled do gramatických a strukturálních vztahů je nenahraditelným pomocníkem dobrý komentář vycházející z hebrejského či řeckého textu.

Farní den 2008

Jako minulý rok, tak i letos chceme svátek patrona naší farnosti a státu, svatého Václava, oslavit společně, v kruhu farní rodiny. Letos se farní den uskuteční v sobotu 27. září na hradě. Všichni jste srdečně zváni.

Bližší informace o začátku a samotném programu naleznete ve farních oznamech.

Pohádkový hrad 2008

se opět povedl a přes všechny obavy přálo i počasí. Srdečný dík patří všem, kteří se o tuto akci jakýmkoli způsobem zasloužili

Ohlas na Katolickou charismatickou konferenci

Možná víte, že i letos 9.-13.července se konala v Brně Katolická charismatická konference. Motto konference: Setkání samařské ženy u studny s Ježíšem. „Kdybys znala Boží dar...“ (Jan 4-10)

Tohoto setkání se zúčastnilo i několik farníků z Brumova - Bylnice.

Těšila jsem se, že i pro mne Pán připraví to, co potřebuji znovu slyšet, oživit, prohloubit. A představte si, že tuto krásnou touhu mělo přes tři tisíce lidí dobré vůle a touhy po „Prameni živé vody“ u Ježíše. Bylo to blahodárné a k tomuto prameni nás po celý čas vedli naši vzácní přednášející.

S obdivem hodnotíme, jak bylo vše pečlivě organizované. Pokrm pro duši i tělo byl chvályhodně připraven.

K prameni živé vody nám cestu ukázali, prokrestili, je teď jenom na nás, abychom čerpali a nezapomněli.

Bůh žehnej všem a moc díky.

F.Š.

Setkání Activ8

„Přijmete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí a budete mými svědky.“

Activ8 (čti ektivejt) bylo setkání české a slovenské mládeže, které se uskutečnilo 18. - 20. července t.r. na Velehradě. Cílem tohoto setkání bylo oslavit světový den mladých souběžně s mezinárodní oslavou v rámci Světových dnů mládeže (dále jen SDM) v Sydney. Univerzalitu a pestrost církve pomohli dotvořit delegace z Polska, Maďarska a dokonce i z Francie.

Jako každé jiné setkání mělo i toto svoje vlastní logo. Kříž s dvěma rameny připomíná tradici slovanských věrozvěstů, spolupatronů Evropy, Cyrila a Metoděje, která přežívá právě na Velehradě. Kříž zároveň symbolizuje Ježíše a život ve svědectví o NĚm. Oranžové pole za křížem má podobu plamene a tímto odkazuje na ústřední citát (Sk 1,8), ale zároveň odkazuje na logo SDM, které má tvar slavné budovy opery v Sydney. Modré pozadí symbolizuje příslib síly, kterou člověk dostane od Ducha Svatého.

Dynamický tvar rámu loga spolu s narušením vnitřního prostoru odkazuje na význam anglického slova „active“, které je výzvou k aktivitě, činnosti. Tedy k aktivní víře („buďte mi svědky“).

Hymna SDM (a zároveň i setkání Activ8) kopíruje ústřední myšlenku celého setkání. Můžete si ji poslechnout v české i v anglické verzi na www.tv-mis.cz v sekci audio.

S pomocí materiálů z www.signalny.cz/activ8 a z oficiálního časopisu setkání Activ8 J.Z.

„Ahóóój ActIváci!“

Tož tak nás přivítali dva úžasní moderátoři na setkání česko-slovenské mládeže na Velehradě, které se konalo 18. - 20. července 2008.

I když nám ze začátku přšelo, nikoho z mladých to neodradilo, neboť jak se říká, mládež má tuhý kořínek. A myslím si, že je to pravda, protože se nás zde sešlo přes 7 200 mladých, což mluví za vše! Jistě si dokážete představit, jak výbornou atmosféru muselo tolik lidí nadšených pro Krista vytvořit.

Myslím si, že toto setkání plně vystihuje heslo zakódované přímo v názvu tohoto setkání: „**Dostanete sílu Ducha svatého a stanete se mi svědky.**“ A opravdu jsme na sobě celý víkend „pracovali“, abychom získali novou sílu a zkušenosti. Pomáhal nám k tomu tým organizátorů ať už ztvárněním příběhů na zamýšlení, křížovými cestami na různá témata nebo odpoledními přednáškami, ze kterých jsme si mnoho odnesli a získali nové poznatky a zkušenosti.

Zajímavým a atraktivním bodem setkání byl benefiční koncert na podporu Zakarpatské Ukrajiny americké skupiny Sonicflood a slovenské skupiny Tretí deň, který nám pomohl být Bohu o něco blíž, kdy jsme Ho mohli všichni společně chválit a vzývat. Takže sobotní večer byl ve znamení chval a zpěvu.

Po celý program jsme měli pomocí telemostu možnost sledovat přímý přenos ze Sydney a být tak ve spojení s mládeží z celého světa. Nechybělo zde ani sportovní vyžití a pohazení žaludků výbornými polévkami. Nuže, každý si našel to, co mu bylo blízké.

Vše vyvrcholilo nedělní ranní mší ve 4 hod. ráno, která ukončila setkání a dodala nám síly do nových dnů a vytrvalost jít dál proti proudu a být Bohu svědky. K tomuto vykročení nám na závěr požehnali kněží a obdarovali nás malým dárečkem, ve kterém bylo ukryto heslo setkání.

Naplnění Duchem Svatým jsme se s úsměvem na tváři vraceli domů.

Terezie Káňová

Festival mladých v Medžugorji

1. až 6. srpna tohoto roku se skupinka 33 mladých z naší farnosti a z farností z blízkého okolí zúčastnila 19. ročníku Festivalu mladých v bosensko-hercegovinské Medžugorji.

Heslo tohoto setkání bylo stejné jako heslo Světového setkání mládeže 2008 v Sydney: „Přijmete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí a budete mými svědky.“ (Sk 1,8)

V duchu tohoto hesla se nese i logo festivalu.

Logu dominuje holubice - symbol Ducha Svatého, který „svou milostí probouzí naši víru a utváří nový život, který spočívá v „poznání Otce a toho, kterého On poslal, Ježíše Krista.“ Duch Svatý nás osvěcuje, přebývá v nás jako v chrámě, posvěcuje nás, abychom byli přibýtek a vše vytváří nové. Duch svatý utváří Církev v srdcích lidí probouzí víru v Ježíše Krista a podle jeho slov je shromažďuje do společenství.“

Vpravo vidíme Marii, kterou nám Ježíš pod křížem světil jako dar své lásky. Ona je Matkou Církve - tedy i Matkou naší. Maria se v Medžugorji svým hlavním poselstvím „MÍR, MÍR, nic než MÍR“ představila jako Královna míru.

Kostel ve středu loga má připomenout „místo, kde se odvíjí celý náš svátostný život. Svátosti jsou činorodá znamení milosti ustanovená od Krista a svěřená Církvi, kterými se nám uděluje božský život (KKC 1131). Ty, kteří ho přijímají, Duch svatý uzdravuje, proměňuje a připodobňuje Synu Božímu.“

Spodní část lemuje sedm mladých držících se za ruce, kteří symbolizují, že Církev je skutečně snoubenkou: mladou, krásnou a rozdváženou (tak jako lidé na Festivalu mladých). Tito mladí také představují Církev celého světa sjednocenou v Duchu Svatém.

S pomocí materiálu z www.verite.cz, J.Z.

Medžugorje - údolí míru

Ve škole mi řekli, abych na mariánská zjevení příliš nedbala. Moje pozornost by pak byla odváděna od Boha. Nyní jsem však zjistila, že je tomu právě naopak.

Kdo jiný zná nejlépe cestu ke svému dítěti než maminka?

Skrze Marii - matku Boží - nalézáme Ježíše.

To však předbím. Ráda bych se nejdříve vrátila úplně na začátek.

Mezi strmými kamennými horami se nalézá městečko Medžugorje. Nemá moře ani jezero, přesto vyniká svou krásou. Slunce i hvězdy se zdají být nízko nad hlavou. Vzduchem se líně povaluje vůně divoké máty. Tamější lidé jsou pokorní a trpěliví. To vše k oslavě Panny Marie - Královny Míru.

Většina z nás netušila, jaké to bude. O to větší pak bylo naše překvapení.

Setká-li se člověk z vlažného prostředí s rozpáleným srdcem, nastane změna. Tento žár nezanechává bolestivé jizvy. Spíše odstraňuje nánosy zatvřelosti, otažitosti a lenosti vzdát Bohu chválu všemožnými způsoby.

Jak jinak si mám vysvětlit pohled na minimálně 20 000 lidí z šedesáti různých zemí, kteří si navzájem rozumí při podávání rukou. Všichni pocítili potřebu zpívat, zvedat ruce a tleskat do rytmu písní. Zpěv se stal nedílnou součástí našich modliteb.

Nebylo důležité, jaké jsi národnosti. Spojovala nás jednotná víra.

Někdy na začátku našeho pobytu nám bylo řečeno, že jsme

jistým způsobem vyvolení. Uposlechli jsme hlas svého srdce. Přišli jsme za Marií i Bohem samotným.

Jeden den v Medžugorji nestačí. Zdá se mi, že i týden je málo.

Bylo nám umožněno zastavit se. Přemýšlet. Čerpat sílu z Boží lásky. Prohlédli jsme.

Hmatatelně jsme pocítili sílu kněžského poslání. Zpověď nám byla umožněna každodenně. Co vás osloví víc než kněz trpělivě sedící na slunci? Před ním nekončící řada kajcníků vyčkává na svou chvíli spásy. Mnohdy jsme se již unaveni vraceli v pozdní hodině domů a ve zpovědnicích se ještě pořád svítilo.

Medžugorje je o lidech a Bohu. O hledajících lidech a milujícím Bohu.

Mše svatá mnohdy trvala několik hodin, nám to připadalo jako okamžik. Adorace ve mne zanechala tak silné pocity Boží přítomnosti, že je ani slovy nemůžu vyjádřit.

Přání *Pokoj vám* jsem slyšela mnohokrát. Až tady jsem ho však zažila ve svém srdci. Je to sytost bez toho, abyste měli těžký žaludek. Čistá radost nepřikrášlená falešným úsměvem. Mír.

Tady nikoho nepřekvapí, když při mši pozvedne pohled k nebi a spatří holubici kroužící vysoko nad svatostánkem.

Člověk se může učit mnoho, ale pochopí málo. Každého z nás tato cesta změnila. Někoho jemně a nenápadně, jiného až s bolestivým prožitkem.

Letošní (devatenáctý) festival mládeže má příhodné motto: „Přijmete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mými svědky.“ (Sk 1,8)

Proto to, co jsme viděli, slyšeli a cítili, předáváme Vám.

Šárka Sopková

Foto: Pavel Konečný

Foto: Adam Petrij

Pěší pouť na Svatý Hostýn 2008

Když jsem byl svou sestrou požádán, abych napsal několik vět o této pouti, řekl jsem okamžitě ne. (Sloh jsem od útlého dětství nesnášel. Myslel jsem, že maturitní slohová práce byla posledním rozloučením s tímto mým letitým traumatem.) Shodou okolností mi však jednoho večera přišla sms, v níž mě kamarádka z redakce Farního měsíčníku žádala o totéž. Okamžitě jsem vzal telefon a začal vyťukávat do klávesnice, že v žádném případě. Zatímco jsem sledoval přibývajících písmenka na displeji, začalo se mi honit hlavou: A proč bys to vlastně nemohl napsat? No a co, že se ti nechce. Jsi nemocný a čas na to máš...

Zvoní budík... Ach jo, to už zase musím vstávat? Je pátek 15.08.2008 krátce před pátou ráno. Asi bych se měl začít balit na pouť. Jistě byste mi namítli, že nemám mnoho času, ale stejně toho moc nepotřebuju.

Konečně 6:00 - začíná mše svatá. V kostele je celkem hodně lidí. Spousta z nich nás však šla jen vyprovodit. Po mši svaté jsme obdrželi požehnání na cestu a s pomocí Boží můžeme vyrazit. Na farním dvoře si většina z nás naložila některá zavazadla do auta pana Miklase, který nám je pak večer dovezl do Slušovic. Kolem půl osmé jsme za zvuku písní chval a modlitby růžence vyšli na tuto pěší pouť k Panně Marii hostýnské.

Už po prvních metrech bylo zřejmé, že nás jde letos méně než před dvěma roky (loni jsem jít nemohl). Tehdy nás bylo okolo padesáti poutníků. Nyní je nás 34. Ovšem řekl bych, že zásadní změnu oproti předloňsku činí věkový průměr. Starších lidí putuje teď více než nás mládežníků... Což je myslím ostuda (například z dvacátníků jsem byl sám).

První zastávka a první svačina se uskutečnila tradičně u Hložecké kaple. Spousta lidí vytáhla své dozlatova usmažené voňavé řízečky a zahrnula otce Jiřího dotazem, zda si je mohou dát. Otec ke všeobecné spokojenosti oznámil, že dnes je sice pátek, ale též velká slavnost (Nanebevzetí Panny Marie), a tedy půst není. Na Svatý Hostýn jdu pěšky už po šesté a očekával jsem proto, že naše cesta bude pokračovat dále do Křekova; avšak od minulého roku už se chodí přes Vlachovice. Musím uznat, že tato varianta je lepší (aspoň se mi zdá). Ve Vlachovicích jsme potkali a pozdravili zdejšího pana faráře na ranní procházce se psem. A šlo se dál...

Cesta ubíhala rychle za modlitby růžence na úmysly farníků, zpěvu křesťanských písní s doprovodem kytary a výkladu otce Jiřího na téma „učící se církev“... Ovšem také „sranda mosí byt“ a v lese před Újezdem už to vypadalo, že jsme se ztratili. Staňa Strnad měl od místních domorodců doporučenou nějakou zkratku, kterou však nikdo z nás a myslím, že ani sám Staňa, neznal. Avšak zdání klame. Šli jsme dobře. V Újezdě na faře nás čekalo milé pohoštění a stejně tak i ve Vizovicích.

Celý den nám počasí přálo. Ačkoli bylo pod mrakem a jen občas vysvitlo sluníčko, nepršelo. K večeru se však obloha začínala více a více zatahovat a dešť nad námi visel jako Damoklův meč. A ten na nás s plnou silou udeřil na kopci za Vizovicemi. Naštěstí jen na chvíli. Na mokré boty nebylo čas myslet, protože jsme se právě modlili další růženc. Do Slušovic jsme dorazili prý o hodinu dříve než loňského roku (za sucha). Sotva jsme všichni vešli do Kulturního sálu ve Slušovicích, kde jsme nocovali, začal venku pořádný slejvák. Měli jsme štěstí. Ve 21:00 byla společná večerní modlitba vedená otcem Jiřím. 21:45 - noční klid. (Tentokrát se myslím dokonce zklidnila i mládež anebo už jsem spal...:-)

Na druhý den v sedm ráno jsme už všichni stáli ve Slušovicích před obchodem, abychom si dokoupili poslední zásoby na cestu. Kolem půl osmé jsme vyrazili. Dnes to bylo zcela o něčem jiném než včerejšího dne - lilo jako z konve. Dokonce ani můj vojenský batoh dešti neodolal (všechno jsem měl mokré - naštěstí jen trochu). Přestože mám kvalitní boty, chodidla v bezprostředním prostoru kolem sebe oznamovala potopu. Řekl bych, že i obyčejná pláštěnka se stala takovým symbolem naší letošní pěší

pouti. I v pořádném dešti se vám osvědčí, pokud ji však nemáte díravou jako já. Tempo bylo dnes hodně svižné - taky komu by se chtělo v tom dešti loudat? Byla též snaha to tam nahoře nějak zařídit, aby nepršelo. Tak jsme začali zpívat písničky typu „Slunce Kristovy lásky“, „Slunce ať svítí, kde jsi ty“, „Rozzáhá“ atd. Měl jsem dojem, že to docela fungovalo. Jenže nejde stále zpívat, když jdete udýchaní do kopce. A dešť vždy velmi rychle naší pěvecké přestávky využil. První a poslední zastávka byla v obci Držková v hospodě, kde bylo samozřejmě zavřeno. A trvala pouze dvacet minut. Takže já se svou spoustou řečí než jsem ukrojil krajíc chleba, mohl jsem ho zase schovat.

Foto: Adam Petruj

13:20 - jsme na Svatém Hostýně, a to v rekordním čase. Vstupujeme společně do baziliky a každý z nás děkuje Panně Marii. V půl čtvrté slavíme společnou mši svatou v kapli poutního domu č. 3 mimo jiné za zbylé úmysly, které jsme nestihli při modlitbě růžence po cestě. Po mši svaté následuje mnou dlouho očekávaná večere, a sice moravský vrabec, který už byl pro nás dopředu zařízen v místní restauraci. Poté jsem byl od kamarádek a od sestry pozván na koncert hudby barokních mistrů „Te Deum“, který se konal od 18:00 v bazilice. Koncert byl ale úžasný, jak se jistě všichni účastníci shodneme. Zbývající členové naší pouti měli ve 20:00 společnou večerní modlitbu v kapli poutního domu. Okolo desáté večerní se ještě někteří z nás (z „mladších“ raubířů) vypravili na tradiční „půlnoční“ procházku po Svatém Hostýně. Atmosféra tohoto místa je v deštivé a mlžné noci tajuplná a nádherná. U posledního zastavení křížové cesty jsme se pomodlili korunku k Božímu milosrdenství za naše kamarády a vydali se na zpáteční cestu. Občasné „bafnutí“ a výkřiky těch, co se leknout neměli, udržovaly i citlivější povahy v dobré náladě.

Následující nedělní ráno někteří z nás zahajovali mši svatou v 7:15. Všichni jsme se znovu setkali až na mši svaté v 9:00, která byla za nás, brumovské poutníky, sloužena. Než jsme po mši stihli obejít oltář naplnila se bazilika takovým způsobem, až jsme se skoro nemohli dostat ven. Není divu - začínala pontifikální mše svatá v hlavní poutní den. My jsme však měli na programu křížovou cestu. Po ní jsme šli na oběd. Ještě nakoupit nějaké ty drobnosti a pomalu se začít ubírat k vlakovému nádraží v Bystřici pod Hostýnem...

Nakonec (jak to většinou bývá) všechno dobře dopadlo. Nezbyvá než poděkovat, a to především Panně Marii za ochranu a pomoc Boží, našemu duchovnímu, otci Jiřimu, za jeho ochotu a obětavost, Staňovi Strnadovi za celkové zařízení a vedení celé pouti, panu Miklasovi za dovoz a odvoz zavazadel, hostitelům na jednotlivých zastávkách naší cesty, také jistě všem účastníkům a těm, které jsem tu uvést zapomněl, ale poděkování si určitě zaslouží a v neposlední řadě všem, co zůstali doma, ale podporovali nás svými modlitbami. A pro ostatní, kteří s námi letos nešli, malé povzbuzení: Pěší pouť je především otázka duchovní a pak až výkonnostní: s pomocí Boží to jde celkem snadno absolvovat se sedmnácti kilovou krosnou, třemi litry vody a kouskem suchého chleba.

Adam Petruj

Na začátku roku 2008 se projekty Charity Valašské Klobouky dostali díky přístupu MPSV do situace, kdy nebyly zajištěny finance na celoroční provoz jednotlivých projektů a hrozilo

Charita Valašské Klobouky

omezení našich služeb pro naše uživatele. Zlínský kraj vyšel vstříc našim námitkám a došlo k dofinancování projektu Charitní pečovatelské služby na středisku v Brumově-Bylnici částkou 356 tisíc čímž došlo ke stabilizaci tohoto projektu pro rok 2008.

Stejná situace nastala v projektu Denního stacionáře Brumov-Bylnice a Zlínský kraj nám opět vyšel vstříc a poskytl účelovou neinvestiční dotaci ve výši 80 tisíc Kč.

Díky této iniciativě Zlínského kraje jsme nemuseli výrazně omezovat služby v provezech na území města Brumov-Bylnice.

Chceme informovat a vyjádřit naše poděkování Zlínskému kraji za jeho vstřícné jednání a podporu našich služeb.

Svědectví

Chtěla bych podat svědectví o velké milosti, které se mi dostalo od Boha.

Už několik let trpím častými bolestmi hlavy, a proto mne moje neuroložka poslala na vyšetření CT mozku. Tam mi sdělili, že mají podezření, že mám v jednom místě na mozkové cévě výduť. To znamenalo, že jsem musela na další podrobnější vyšetření magnetickou rezonancí, která tuto skutečnost buď stoprocentně potvrdí, nebo vyvrátí. V případě, že se potvrdí, znamenalo by to pro mne v každém případě operaci, jinak hrozí prasknutí výdutí a krvácení do mozku, což je život ohrožující. Termín dalšího vyšetření mi byl dán za deset dnů.

Ta zpráva byla pro mne docela drsná, protože je mi 38 let a mám tři děti, nejmladšímu jsou tři roky. Nikdy před tím jsem nebyla vážněji nemocná a v ohrožení života. A ani mne to nenapadlo. „Proč by mi Bůh dával nějaké nemoci? Vždyť ví, že mám děti, které mne ještě potřebují!“ - „Proč mi to děláš, Pane?“ - ptala jsem se.

Pět dnů jsem s touto myšlenkou a touto diagnózou (nepotvrzenou) bojovala. V mé duši bylo temno a hrozný strach. „Co bude se mnou, co děti, manžel?“... Napadaly mne černé myšlenky, co když se operace nepovede a já ji nepřežiji, co když zůstanu ochrnutá atd. A Bůh mlčel - žádná útěcha od Něj nepřicházela. Proto jsem požádala několik svých přátel o přimluvnou modlitbu a i s manželem jsme se začali více modlit. Asi šestý den, co jsem žila v tomto úzkostném stavu plném strachu, se něco změnilo.

Napadlo mne, že si mám vzít knížku Tomislava Ivančiče „Život ze síly ducha a modlitby“ a číst si v ní. Oslovila mne tam velmi ta část, kdy autor knihy - katolický kněz - psal o tom, jak onemocněl rakovinou slinivky břišní a moc prosil Pána, aby ho uzdravil a sliboval Mu za to všechno možné. A Bůh mlčel. A až ve chvíli, kdy svou nemoc přijal, připravil se na smrt a odevzdal vše Bohu, On mu řekl, že ho ještě potřebuje. Pak následovalo uzdravení. A mne hned přišlo na mysl, že jediné, co po mne Bůh chce, je úplná oddanost. Tzn. Odevzdat Mu svůj fyzický život, protože jsem na něm velmi lpěla, s ním i svoje děti a manžela. Pak jsem musela odevzdat i svoje zdraví, protože jsem na něm též velmi lpěla a musela připustit, že by nemuselo být do budoucna dobré.

Další den jsem šla do modlitebního společenství, kam chodím a vše jsem tam s vážností a bolestí odevzdala Bohu. Všichni se tam za mne modlili a já tušila, že jediné takto Bohu rozvážu ruce a dovolím Mu svobodně jednat v této pro mne náročné situaci. Musela jsem to udělat, neboť jsem déle nemohla vydržet tu těžkou nejistotu a strach a hlavně má duše hledala ten Boží pokoj. Mám už tuto zkušenost z dřívější doby, kdy jsem takto s bolestí odevzdávala v porodnici své nejmladší dítě, které se narodilo předčasně a neprosplávalo. Ve společenství k nám Pán promlouval skrze jednoho bratra silná slova a já si znovu uvědomila, že strach mám mít pouze z hříchu, který vede k věčnému zavržení.

A i ten mám Pánu odevzdat, protože On z mrtvých vstal a jednou provždy zvítězil nad vládcem temnot. Došlo mi i to, že sebevětší utrpení na tomto světě jednou skončí, ale utrpení zavrženého člověka neskončí nikdy. Ještě si vzpomínám, že ta myšlenka na sebeodevzdání mne napadla už dříve, než jsem si otevřela tu knihu. Ale říkala jsem si: „Jak mohu jen tak klidně odevzdat Bohu něco tak hrozného? To prostě nejde!“ Později mi to došlo. Jakoby mi Pán řekl: „Právě proto, že je to tak hrozné, to musíš udělat, právě proto! Nepotřebuji spoustu tvých modliteb, ale chci, abys mi důvěřovala a úplně se mi odevzdala.“

Najednou ty dny nebyly tak hrozné a já měla pocit, že Ježíš je se mnou a nějak se o vše postará. Byla jsem schopná Mu děkovat a chválit Ho i v té těžké situaci. Ty obavy tam trochu byly, ale ne už ty úplně zoufalé. Věřím, že mi velmi pomohly přimluvné modlitby. V den vyšetření, jsem neměla žaludeční neurózu (jak u mne bývá zvykem) a byla jsem docela klidná. Prostě jsem šla s tím, pokud bude ta operace nutná, tak ji přijímám a jen jsem se modlila nějak takto: *“Pane buď se mnou a drž mne! Bez Tebe už ani krok! Svůj život už nechci plánovat podle sebe, protože vím, že takto nebudu nikdy šťastná, už jsem ti ho darovala a chci žít i nadále podle Tvého plánu, protože to se mnou myslíš na sto procent dobře, jen mne, prosím neopouštěj! Buď se mnou! Víím, že máš moc mne uzdravit, tak, prosím, uzdravuj mne tak, jak Ty chceš, ne tak, jak chci já! A jestli budu zase později ztrácet víru, sílu a odvalu, tak mne, prosím, znovu zvedni z té země a nes mne, Pane. A děkuji Ti za vše dobré, co může vzejít z této náročné situace.”*

Moc jsem nepočítala s variantou, že by mi nic nenašli. - A přesto se tak stalo! Vyšetření dopadlo dobře, mozková céva byla v pořádku! Chvála Pánu za to! Má radost a vděčnost našemu Pánu byla obrovská, to se nedá sdělit. Jako bych dostala nějakou „druhou šanci“. Teď si víc vážím daru života, zdraví, více uvažuji, co škodí mé duši a jak je na tom duše mého manžela a mých dětí... Co odvádí moji duši od spásy, vždyť je to, to nejdůležitější, oč má člověk usilovat. Je zvláštní, že v tom utrpení jsem vždy nějak blíží Ježíši než kdy jindy. Byla to pro mne silná zkušenost a nechci na ni zapomenout. I proto, že čas je krátký, dnes tu jsem a zítra být nemusím. A já ten čas nechci promarnit hloupostmi...

Jsem strašně vděčná Bohu, že mne ušetřil zátěže tak náročné operace. A tímto svědectvím chci toto potvrdit a znovu poděkovat. I když je to stále málo za tak velkou milost...

Chvála Tobě, Pane!!

Pavla Genzerová

Víte, že...

Zajímavé osobní svědectví dr. Glorie Polo, která po zásahu bleskem smrtelně popálená prožila opakovaně klinickou smrt, naleznete pod názvem „Stála jsem u brány nebe a pekla“ na stránkách www.jezis.cz

Ze života a myšlenek svatých

Nyní je nám spása blíže, než tehdy, když jsme uvěřili... „
sv. Pavel

Svatý Pavel

Žil v 1. století našeho letopočtu - době vzniku a šíření křesťanství. Narodil se v Tarsu, hlavním městě tehdejší římské provincie Kilikie na jihovýchodě Malé Asie.

Apoštol byl židovského původu a po svém narození dostal jméno Saul (Šavel). Jeho rodiče, zřejmě zámožní lidé, byli římskými občany. Saul však vyrůstal v prostředí ovlivněném řeckou kultu-

rou, a tak dobře ovládal řecký jazyk. Vyučil se řemeslu svého otce - tkalcovství a zhotovování stanů. Jeho rodiče, pravověrní Židé, ho poslali do Jeruzaléma, kde si jako žák slavného Gamaliela osvoji znalost písem i rabínskou tradici. Stal se přesvědčeným přívržencem strany farizeů a horlivým odpůrcem Ježíšových následovníků, které zpočátku pronásledoval.

Po svém obrácení na cestě do Damašku se dal pokřtít a stal se jedním z největších hlasatelů evangelia Ježíše Krista, nejdřív mezi Židy, potom mezi pohany. Jako autor některých listů Nového zákona je též považován za významného křesťanského teologa. Podle Bible (kniha Skutků apoštolů) realizoval tři misijní cesty: se svým spolupracovníkem Barnabášem, který jej předtím do církve uvedl, podnikl cestu na Kypr a do části Malé Asie, tj. dnešního Turecka, a pak se vrátili do Antiochie v dnešním jihovýchodním Turecku. Antiochie ovšem tehdy byla velmi významným městem, odkud se křesťanství začalo šířit do řeckého světa.

Druhá cesta vedla Pavla až do Evropy, přes severní část Řecka - Makedonii, dále přes Atény do Korintu, což bylo tehdy velmi živé, třeba poměrně mladé město. Zde podle Skutků Pavel pobyl rok a půl a vrátil se.

Třetí cesta jej vedla opět na tato území: přes Malou Asii, Galácii - v dnešním středním Turecku, kde od 3. století žili obyvatelé keltského původu. Poté Pavel strávil tři roky v Efezu, dalším významném městě té doby. Toto místo najdeme v západní části dnešního Turecka. Znovu dorazil do Korintu a působil tam určitý čas, asi 3 měsíce. Skutky apoštolů i List Římanům uvádějí, že potom plánoval cestu do Jeruzaléma, kde chtěl tamním křesťanům odevzdat sbírku, kterou pro ně organizoval na celém území své misijní činnosti. V Jeruzalémě byl zatčen a dva roky vězněn v Césareji Přímořské, kterou vybudoval Herodes Veliký na počest římského císaře. Pavel se potom odvolal do Říma k císaři a byl tam dopraven jako vězeň.

Z listu Římanům, tedy přímo od apoštola Pavla víme, že plánoval i cestu do Španělska - tehdejší Hispánie, ale není jisté, zda ji uskutečnil. Jeho situace se mezitím změnila tím, že se do Říma dostal jako vězeň.

Pavlov význam spočívá v jeho listech a v jejich obsahu. Listy neboli dopisy byly psány z důvodu konkrétních

pastoračních a misijních potřeb. Apoštol Pavel je známý jako teolog víry, ale **nejvyšší hodnotou pro něj byla láska**, i když o ní nehovoří nejčastěji. Pro šíření evangelia dokázal využít všechny prostředky, které v tehdejší době existovaly. Působil osobně, kázal Židům i pohanům (tzv. „bohobojní“, kteří sympatizovali se židovstvím, ale nepřijali obřizku a židovský zákon). Právě tyto lidi mohl Pavel nejlépe oslovit, když jim hlásal, že cesta ke spáse vede cestou víry, ne jen zachovávacím předpisů.

Pavel tedy využil prostředků, jak překlenout vzdálenost a působit i tam, kde nebyl přítomen. Ani dnešní moderní prostředky nemohou nahradit osobní přítomnost člověka. Sám Pavel však ve Druhém listě Korintánům píše, že je obviňován, že při osobním hlásání je slabý, ale jeho listy jsou „silné“

Zemřel pravděpodobně v roce 67. Byl sťat v Římě v místě za hradbami při ostijské silnici, zvaném dnes Tre Fontane (Tři fontány). To proto, že tam, kde byl Pavel popraven, přesněji v místě, do něhož dopadla apoštolova hlava, vzápětí vytryskly tři prameny.

Co můžeme říci o Pavlově životě? Vyhrál, nebo prohrál? Všechno opustil-uznání kariéru, staré vztahy. Pavel to však viděl jinak: vyhrál! V dopise Filipským píše: „To, že jsem poznal Ježíše Krista, svého Pána, je mi nade vše. Pro něho jsem všechno ostatní považoval za nic, jen abych jeho získal.“

Benedikt XVI. v promluvě před vyhlášením Roku svatého Pavla zdůraznil, že Kristus i dnes potřebuje apoštoly ochotné obětovat se. Potřebuje svědky a mučedníky, jako byl svatý Pavel. „Nejdřív horlivý pronásledovatel křesťanů; poté co na cestě do Damašku padl na zem oslepen božským světlem, přešel bez váhání na stranu Ukřižovaného a následoval ho bez dalšího rozvažování. Žil a pracoval pro Krista, pro něho trpěl a zemřel. Jak aktuální je dnes jeho příklad!“ zdůraznil papež.

Svatý Pavle, apoštolo plný horlivosti
a mučedníku pro lásku Kristovu,

vypros nám hlubokou víru, nezlomnou naději

a planoucí lásku k Pánu, abychom mohli spolu s tebou říci:

„Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“

Pomoz nám stát se apoštoly, kteří věrně slouží tvé církvi,
a svědky tvé pravdy a krásy uprostřed temnot naší doby.

S tebou chválíme Boha našeho Otce:

„Jemu buď sláva, v Církvi a v Kristu na věky věků“.

Amen.

Rok sv. Pavla nabídne příležitost zejména:

- k znovuobjevení postavy apoštola Pavla, jeho činnosti a velkých cest, zvláště podle podání sv. Lukáše ve Skutcích apoštolů,
- k opětovnému čtení jeho četných listů adresovaných prvním křesťanským společenstvím,
- k znovuprožití raného období naší církve,
- k hlubšímu pohledu na Pavlovu bohatou nauku určenou pohanům a meditaci na jeho silnou spiritualitu víry, naděje a lásky,
- k poutím směřujícím k jeho hrobu a na další místa s ním spojená,
- k obnovení naší osobní víry a naší úlohy v dnešní církvi ve světle jeho učení,
- k modlitbě a snaze o to, aby všichni křesťané našli „plnou jednotu všech údů Kristova mystického Těla“.

14. 9. 2008

Povýšení svatého kříže

„Syn člověka musí být vyvýšen.“

1. čtení Nm 21, 4b - 9

2. čtení Flp 2, 6 - 11

Evangelium Jan 3, 13 - 17

Ježíš řekl Nikodémovi: „Nikdo nevystoupil do nebe, kromě toho, který sestoupil z nebe, totiž Syn člověka. Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen.“

Ozvěna slova:

Syn člověka musí být povýšen od země, musí jako Prostředník mezi nebem a zemí naplnit dílo smíření, aby pak byl povýšen nadevšechno, do slávy svého Otce. Na kříži ztělesňuje lásku, která všechno snáší, a raději umírá, než aby usmrcovala; je to ona trpělivá Snášenlivost, která každého člověka dobrotivě přijímá takového, jaký je. Ze stromu kříže vzešel život. Proto vidíme v onom tajemném stromu života uprostřed ráje předobraz kříže našeho Spasitele. Když Hospodin vyháněl prarodiče, řekl: „Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ navěky“. Věčný život nemůže člověk uchvátit z vlastní vůle, nýbrž obdrží ho od toho, který nám sám dá své sladké plody, ačkoliv my jsme mu připravili tolik trpkostí. „Vezměte a jezte“, říká a podává nám ze svého stolu, z oltáře kříže záruku budoucí nesmrtnosti. Jeho „dřevo“ se stalo jeho trůnem.

21. 9. 2008

25. neděle v mezidobí

„Závidíš, že jsem dobrý?“

1. čtení Iz 55, 6 - 9

2. čtení Flp 1, 20c - 34, 27a

Evangelium Mt 20, 1 - 16a

Ježíš řekl učedníkům toto podobství: „Nebeské království je podobné hospodáři, který vyšel časně z rána najmout dělníky na svou vinici. Smluvil s dělníky denár na den a poslal je na vinici. Když vyšel kolem devíti hodin, viděl jiné, jak stojí nečinně na trhu. Řekl jim: 'Jděte i vy na mou vinici a dám vám, co bude spravedlivé.' A šli. Kolem dvanácti a tří hodin odpoledne vyšel znovu a udělal to zrovna tak. Vyšel kolem pěti hodin a našel jiné, jak tam

stojí, a řekl jim: 'Co tu celý den nečinně stojíte?' Odpověděli mu: 'Nikdo nás nenajal.' Řekl jim: 'Jděte i vy na mou vinici!' Když nastal večer, řekl pán vinice svému správci: 'Zavolej dělníky a vyplaf jim mzdu, začni od posledních k prvním.' Přišli ti, kdo nastoupili kolem pěti odpoledne, a dostali po denáru. Když přišli první, mysleli, že dostanou víc, ale i oni dostali po denáru. Vzali ho, ale reptali proti hospodáři: 'Tady ti poslední pracovali jedinou hodinu, a dals jim zrovna tolik co nám, kteří jsme nesli tíhu dne i horko.' On však jednomu z nich odpověděl: 'Příteli, nekřivdím ti. Nesmluvil jsi se mnou denár? Vezmi si, co ti patří, a jdi. Chci však i tomuhle poslednímu dát jako tobě. Nesmím s tím, co je moje, dělat co chci? Anebo závidíš, že jsem dobrý?'“

Ozvěna slova:

Smysl evangelia je jasný a srozumitelný: Nezávid' druhým. Přej a bude ti přáno! Tolik radosti v životě zažiješ, kolik jí sám rozdáš druhým. Kdo se neumí radovat z radosti druhých, ten moc radosti na světě neužije, ten se moc šidí. Ještě větší chudák je ten, kdo nevidí nic jiného, než sebe. Někdo se kdysi ptal Matky Terezy, co je to křesťanství. A ona řekla: „Je to dávání. Bůh tolik miluje svět a každého člověka, že mu dal svého Syna. Ježíš za všechny lidi položil svůj život. Ale ještě než se vydal na smrt, dal se lidem v podobě chleba života, aby nehladověli po lásce. A lidé, kteří uvěří v Ježíše, dávají sebe do služby lásky druhým. Křesťanství je radost z dávání.“

Bůh nám i tímto podobstvím o velkorysém hospodáři dává příklad, jak na tomto světě budovat království pokoje a civilizaci lásky. Nezávid'me druhým, když mají víc než my, a nechtějme mít stejně nebo víc. Ani se nestrachujme o to, co si o nás myslí lidé, ale o to, jak vypadáme před Bohem. Skromnost ve hmotných statcích otvírá cestu k bohatství srdce, které má blíž k dávání druhým.

28. 9. 2008

Slavnost svatého Václava

„Kdo svůj život pro mne ztratí, nalezne ho.“

1. čtení Mdr 6, 9 - 21

2. čtení 1 Petr 1, 3 - 6; 2, 21b - 24

Evangelium Mt 16, 24 - 27

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá

celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání.“

Ozvěna slova:

Ti, pro něž slovo světec je sice vyprázdněno ze svého původního obsahu, ale kteří si zachovali smysl pro nezaměnitelnou velikost lidské osoby a pro její neustávající účinnost v národních a lidských dějinách, ti neodeprou svou úctu a svou věrnost knížeti Václavovi. Pro ty bude postava knížete Václava dále a navždycky ztělesňovat ideál nejlepších vlastností kmene, pro ty bude předznamenávat dějinný tvar a smysl českého osudu. Neboť tento jinoch, nadaný od přírody výjimečnými vlastnostmi tělesnými i duševními, ukládal přísnou mravní kázeň nejenom sám sobě, ale pustil se zároveň v nerovný zápas s temnými vášněmi barbarského věku a svého okolí. Snažil se strhnout za sebou svůj lid a povznést jej výš, prorazit mu - i za cenu svého života - přístup k nejušlechtlejším kulturním statkům své doby, učinit svůj národ rovnocenným členem společnosti vzdělaných národů.

Svatý Václave, pros za nás Boha, svatého Ducha a nedej duchovně zahynout nám ani budoucím.

Slovo Boží v liturgii:

15. 9. 2007 Panny Marie Bolestné

1. čtení Žid 5, 7 - 9

Evangelium Lk 2, 33 - 35

5. 10. 2008 27. neděle v mezidobí

1. čtení Iz 5, 1 - 7

2. čtení Flp 4, 6 - 9

Evangelium Mt 21, 33 - 43

Úmysly Apoštolátu modlitby - září

1. Aby křesťané obhajovali práva těch, kteří museli opustit domovy kvůli válce nebo pronásledování.
2. Aby každá křesťanská rodina rozvíjela hodnoty lásky a společenství a evangelizovala s citlivostí a otevřeností k potřebám bližních.
3. Aby ve studijních programech škol a v péči rodičů měla náboženská výchova své nezastupitelné místo.

Úmysly mší svatých na měsíc září - říjen

14. Ne	7.30	za + rodiče Lukaščíkovy, Fojtíkovy a za duše v očistci
	9.00	za + Josefa Hořáka, dvoje + rodiče, + sourozence a za dar zdraví, pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu
	10.30	za farníky
15. Po	7.30	za živou a + rodinu Bařínkovu, Chytilovu, Hrabovskou a za duše v očistci
16. Út	18.00	za živé a + Ludmily z farnosti
17. St	18.00	za + Jarolíma Solaře, rodiče z obou stran, bratra Josefa, ochranu a pomoc Boží pro živou rodinu
18. Čt	18.00	za + Andělu Hladíkovou - 1. výročí a za zdraví pro živou rodinu
19. Pá	18.00	za + Ladislava Beňu, + rodinu Kolínkovu a Beňovu, za ochranu Boží pro živou rodinu
20. So	7.30	za + Boženu Svobodovou, + rodiče, dvě dcery, čtyři syny a Boží ochranu pro živou rodinu
21. Ne	7.30	za + rodiče Rakovy a za duše v očistci
	9.00	za + rodiče Beňovy, + syna Miroslava a + manželku
	14.00	křížová cesta a po ní mše za farníky u kříže v Bylnici
22. Po	7.30	za živou a + rodinu Holáskovu, Lysáčkovu a za duše v očistci
23. Út	18.00	za rodinu Zůbkovy ze sv. Štěpána
24. St	18.00	za + Karla Kantnera, rodiče z obou stran a za živou rodinu
25. Čt	18.00	za + Jaromíra Matochu, jeho otce a bratra a za duše v očistci
26. Pá	18.00	za + Františka Žálka, + dva syny, + rodiče o obou stran, za rodiče Šuráňovy, + syna a Boží požehnání pro živou rodinu
27. So	14.00	za + rodinu Kovaříkovu, + Ludmilu Fibichovu, + Irenku Kožíkovu, za duše v očistci a za živou rodinu
28. Ne	7.30	za + rodiče a + rodinu Lysákovu a duše v očistci
	10.00	za živé a + Václavy z farnosti, za farníky
29. Po	7.30	za + rodiče Staníkovy a Holbovy, za duše v očistci a živou rodinu
30. Út	18.00	za Boženu a Jarolíma Mackovy, za živou rodinu a duše v očistci
1. St	18.00	za + Františka Ivaniše, + syna Vlastimila, + rodiče Ivanišovy a + rodiče Hnilovy
2. Čt	18.00	za + rodiče Vaňkovy, dva + zetě, za + rodiče Krahulcovy, za duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
3. Pá	7.30	za živé a + členy živého růžence
	18.00	za nemocné
4. So	7.30	za + Josefa Pavlůska, vnučku Denisku, dvoje + rodiče, za duše v očistci, za pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu
5. Ne	7.30	za + Vojtěcha Kostku, dvoje rodiče Srnských a Boží požehnání pro živou rodinu
	9.00	za + Václava Běhunčíka - 1. výročí, + dceru a Boží požehnání pro živou rodinu
	10.30	za farníky
6. Po	7.30	za + Aloisii a Jana Machalovy, pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu
7. Út	17.00	za + Františka Lysáka, jeho + rodiče a + manželé Šenkeříkovy
8. St	17.00	za + Terezku Lysáčkovu, její + babičku a za živou rodinu
9. Čt	17.00	za + Josefa Šabršulu, jeho + sourozence, + rodiče Šabršulovy a Stradovy
10. Pá	17.00	za + Annu a Aloise Vaculíkovy, syna Stanislava a Boží požehnání pro živou rodinu
11. So	7.30	poděkování za 50 let společného života a za dar zdraví
12. Ne	7.30	za živou a + rodinu Bačovu, Durčíkovu, Dvořákovu a Pavelkovu
	9.00	za + rodiče Rakovy, Dočárový, Kostkovy, za duše v očistci a Boží pomoc a ochranu pro živou rodinu
	10.30	za farníky

Hymnus

Kříži věrný, ze všech stromů
vzácný strome jediný,
žádný se ti nevyrovná
listím, květem, ovocem.
Blahé dřevo, blahým hřebem
blahé drží břemeno.

Opěvujte, ústa, vavřín
v slavném boji získaný,
o skvělém vítězství kříže
pějte slavný chvalozpěv:
kterak Vykupitel světa
obětován zvířel.

S prarodiči svedenými
Tvůrce soucit projevil:
zakázaný plod když snědli,
a tak smrti propadli,
naznačil, že jiné dřevo
vzniklou škodu napraví.

Svatý kříži, ty jsi nesl
za hřích lidstva smírný dar,
stal ses novou archou spásy
světu, který ztroskotal,
z tebe stéká k spáse světa
Beránkova svatá krev.

*Z liturgie na svátek
Povýšení svatého kříže*

